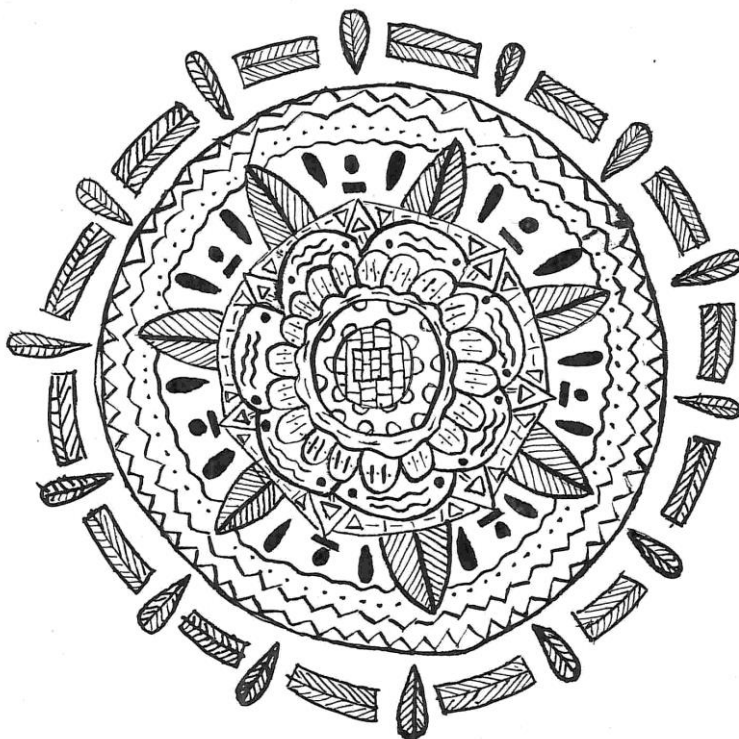

Bárovácký kolotoč

Anna Klimešová, 8. A

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2019/2020**

Školní výlet na Dívčí kámen

Dne 14. 6. jsme jeli na Dívčí kámen. Cesta byla dlouhá, ale zábavná. Když jsme dojeli do Trísova, lektor nám řekl, jak bude výlet probíhat. Prvně jsme se šli podívat na lípu starou až 240 let. Dozvěděli jsme se, že poblíž Dívčího kamene žili Keltové. Cestou na hrad jsme hráli různé hry. Například Pravda nebo lež anebo Přivolávání deště. Pak nás pan lektor zavedl do lesa, kde jsme hledali kartičky a schovávali jsme se, dokud nás nenašel. Dále jsme se vydali k řece, kde jsme se čvachtali, zdravili vodáky a zahlédli dokonce užovku. Řeknu vám, že jsem se té užovky pořádně lekla. A ona se určitě lekla nás. Čas utíkal a my se rychle přesunuli do našeho cíle, Dívčího kamene. Zde jsme hráli hru Duchové pánů z Rožmberka. Hra byla zajímavá a poučná. Dozvěděli jsme se, jak se žilo v době středověku. Z pobíhání po stanovištích jsme byli unavení. A pak jsme museli chvátat, abychom stihli vlak. Přišli jsme včas. Cesta zpátky nám rychle utekla, protože jsme si s Nelou říkaly vtipy. Výlet byl hezký a zábavný.

Adéla Jindrová, 5. A

Adam Zemek, 8. A

Co mě baví u babičky a dědečka

O prázdninách jsem navštívil dědu s babičkou, kteří bydlí ve Spolí u Třeboně. Babička je na mě moc hodná, protože vaří vše, co mám rád. Nejvíce mi chutnají palačinky nebo švestkové knedlíky. Snažím se prarodičům pomáhat tím, že s dědou seču trávu traktůrkem, někdy také sbírám vejce nebo bylinky na zahradě. Děda s babičkou mají sousedy, ke kterým také jezdí vnučata a my si pak máme s kým hrát. Nejlepší je, když si společně zahrajeme fotbal a děda se k nám přidá. Na venkově je jiný způsob zábavy než ve městě.

Ondřej Drobil, 5. A

Co mě baví u babičky a dědečka

Moje babička se jmenuje Věrka. Jezdím za ní na chalupu do Římova. Když přijedu, má pro mě vždy něco dobrého. Nejvíce mám ráda maliny, jablka a ostružiny, které rostou na zahradě. Ráda babičce pomáhám péct, vařit a trhat ovoce. U babičky máme pejska a mě baví ho venčit a hrát si s ním. Také se chodíme často koupat, protože máme blízko řeku Malší. Babička ráda sportuje a bere nás na výlety. Dokonce jsme s ní jeli i na vodu. V půjčovně jsme si půjčili kánoe. To byla plavba! Počasí jsme měli krásné. Celou cestu nám svítilo slunce a pořád jsme se koupali. U babičky to mám moc ráda.

Viktorie Lišková, 5. A

Co mě baví u babičky a dědečka

Za svou babičkou jezdím do Holečkova. Vždy, když přijedu, krásně mě přivítá a jde chystat oběd. Mezitím pomáhám na zahradě. Někdy sbírám i jahody. A pokud není co sbírat, vezmu si zahradnické nůžky a jdu stříhat seschlé květiny. Hodně mě tam baví jezdit na traktůrku a často jezdíme s babičkou do netolického muzea. Když přijedeme zpátky k babičce, jdu se koupat do bazénu nebo hrajeme hry. A takhle probíhá můj den u babičky. Každý den u babičky je pro mě zážitek.

Eliška Nováčková, 5. A

Tereza Kvasňová, 3. A

Karolína Vnenčáková, 3. A

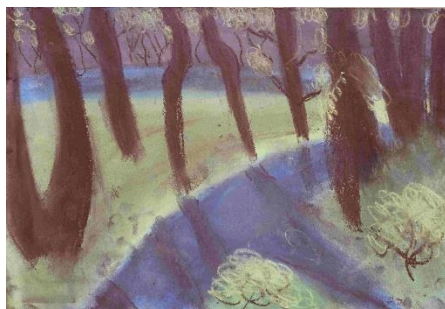
Johana Urbanová, 3. A

Jan Pěnička, 7. A

Adéla Moserová, 7. A

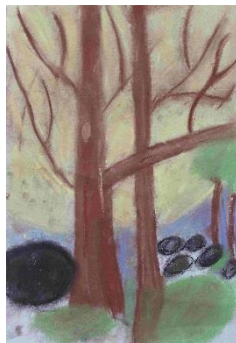
Gia Bao Hoang, 7. A

Magdaléna Černá, 7. A

Nelly Suchánková, 7. A

Lucie Chroustovská, 7. A

Adéla Závodská, 7. A

Co mě baví u babičky a dědečka

Za babičkou jezdím do vesničky Lniště, kde máme svou malou úspornou chaloupku. Babička pro mě dělá spoustu věcí. Například pro mě vaří, vymyslí pro nás všelijaké hry a hlavně je vždy šťastná, když jí péči oplácím. Naposledy mě bavilo, když jsme si spolu hráli hru „Cizinko, běž!“ Hra je o tom, že jeden hráč je cizinka a druhý Čech. Čech řekne nějaké slovo a cizinka ho musí říct předem domluveným cizím jazykem. Pokud je slovo přeloženo správně, doběhne si cizinka pro bod v podobě borůvky. A hráči si vymění role. U mé babičky najdu vždy parádní zábavu, legraci a hlavně pohodu. Každému na světě bych takovou babičku přál.

Ondřej Lukáš, 5. A

Co mě baví u babičky a dědečka

Za svou babičkou a dědečkem jezdím na chalupu do Svěpravic. Vždy, když přijedu, mě krásně přivítají a jdou chystat oběd. Mezitím si dojdu třeba natrhat jahůdky. Po výborném obědě babička umyje nádobí a já se sestrou Léňou ho utírám. Pomáháme také otrhat rybíz nebo sesbírat jablka. Potom si jdeme třeba s Léňou zacvičit. Hrajeme třeba Horse challenge, nacvičujeme vystoupení a cvičíme hvězdy a stojky. Když je teplo, jezdíme se koupat do přehrady. Tam mě baví potápět se, dělat stojky a kotrmelce. Děda mě potom chválí a moc se mu líbí, že cvičím pod vodou, ale po delší době mě raději vytáhne. Poté jedeme zpátky na chalupu, kde se třeba díváme na pohádku. Nebo přijde strýček a pečeme špekáčky nebo brambory. Potom vezme strýček kytaru a všichni zpíváme. Každý den u babičky a dědečka je zábavný.

Šárka Ulmanová, 5. A

Nela Hofbauerová, 8. A

Lucie Holzerová, 6. B

Václav Daňha, 6. B

Ivo Jebavý, 7. B

Karolína Kmínková, 7. B

Šimon Vlach, 6. A

Nezapomenutelné prázdniny

Měly to být normální prázdniny jako každé jiné. S kamarády jsme se domluvili, že si užijeme společný týden na táboře. Jeli jsme ve třech. Já, Kuba a Vítek, prostě nejlepší parta, která drží vždy při sobě.

Když jsme se sešli na hlavním nádraží v Praze, to bylo nadšení, když jsme se po měsíci viděli. Vlakovými jsme se dopravili na místo jménem Tábořiště Růžená. Zde jsme se setkali se svými kamarády z předchozích ročníků. To bylo vítání! Bývalé táborové lásky a chlapi, se kterými jsme si už leccos prožili. „Jako druhá rodina,“ pověděl mi Vítek. Já jsem jenom s úsměvem na rtech přikývnul hlavou.

Po uvítání jsme se přesunuli do jídelny, kde nás čekal vydatný oběd. „Tak co, líbí se ti tu?“ otázal se Kuba Vítku. „Jo, líbí,“ odpověděl Vítek. Kdyby se ptal Kuba mě, tak netuším, jestli by moje odpověď byla stejná jako Vítkova. Od příjezdu se mi to zdá oproti minulým ročníkům zvláštní a jiné. Takové záhadné. Jako kdyby někdo něco chystal. „Stejně se mi to jen zdá,“ řekl jsem si sám pro sebe.

Už je třetí den a pořád mi přijde něco víc a víc divného. Vedoucí se chovají jinak a už nejsem sám, komu to tady tak připadá. Kuba a Vítek také něco tuší. Napadlo nás, že podnikneme večerní dobrodružství. Ve dvě hodiny v noci jsme se vypravili do sprch. Všechno bylo v pořádku až do té doby, kdy všude po celém táboře zhasnula světla. „Co se stalo?“ šeptá Vítek. Všude tma a nic nevidíme. Co dál. Ve sprchách se za chvíli rozsvítilo.

Po chvíli čekání jsme se vrátili do chat, ale nikde nikdo. Po nikom ani stopa. Začíná nás ovládat strach a pocit nebezpečí. Nevíme, co máme dělat. V tu chvíli se ozve rána! Rozhodli jsme se, že se půjdeme podívat, odkud to šlo. Se strachem vcházíme do lesa nedaleko od chat. Prásk! Další taková rána, ale mnohem blíž. Všichni se v totálním strachu zastavíme a uslyšíme hluk ve křoví. Všichni ostatní ze křoví vyběhnou a bafnou na nás. My jsme se všichni lekli.

„Tak co, líbil se vám náš kanadský žertík?“ ptala se parta kamarádů. „To se vám teda podařilo, takhle nás vystrašit!“ odpověděli jsme.

Marek Šindelář, 9. A

Bouřka v létě

Bouřka je zajímavý úkaz na obloze. Vyzařuje z ní energie, ale pro někoho to také znamená strach a respekt. Nejčastěji udeří v létě.

Vše začíná, když vlaštovky i jiní ptáci klesají směrem dolů a létají blízko při zemi, jako by je teplý vítr tlačil směrem k zemi níž a níž. Vítr ze začátku není dost silný na to, aby mohl přivolat všechnu dešť a strach, a tak si zatím pohrává a nadnáší tenké průsvitné listy, jako lehký papír. I stromy se poněkud lehce pohybují, ovšem pak se na obloze objeví těžké temné mraky.

Pomalou, ale jistě, zahalují celé nebe. Začíná foukat nepříjemný studený vítr, který vám způsobí husí kůže, a mraky se podobají temnému plášti, který zahaluje celou zemi. Najednou oblaky proletí zářivý blesk, ostré žluté světlo. O chvíli později se ozve ohlušující rachot hromu. Tento zvuk se nese přes mraky dál a dál. Pomalu se přibližuje šumění připomínající tok řeky. Už je tady dešť. Vše zešedlo. Oblohu křížují blesky i hromy. Dešť přidává na intenzitě a bubnuje do střech domů. Na cestách se tvoří potůčky vody. Dešť pomalu ustupuje a slunce suší mokrou půdu i silnice.

Všude nastává čilý ruch. Vzduch je čistý a svěží. Ptáci vesele poletují a zpívají. Po bouřce ani památky.

Tereza Kadlecová, 8. A

Podzim

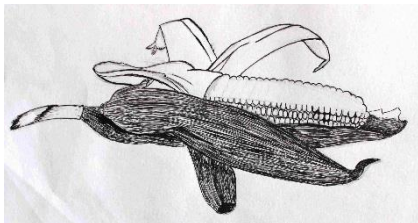
Podzim je jedno z nejbarevnějších ročních období. Vládne odstíny barev, jako třeba červené, oranžové, žluté a dokonce i hnědé. Takto barevný je podzim jen a díky listům, které děti milují a rodiče nemají rádi.

Z listů děti ve škole tvoří obrázky. Když listy opadají, udělají si z nich hromádku a skočí do nich. Rodiče sice spadlé listy nemají rádi, protože na jejich zahrádce nevypadá hezky, ale to, když vidí své děti šťastné, je zahřeje u srdce nejvíce.

Podzim sám o sobě je velmi mírumilovný. Zbarví listy, občas trochu zafouká a listy začnou pomalu padat. Když padají, lze si všimnout, že každý z nich je originál. Je to, jako by byl podzim rodič, který vypravuje své děti do školy. Navleče je do barevných kabátků a pošle je do jejich školy. Občas ale jedno z jeho dětí do školy nechce, tak ho musí trochu popostrčit. Jedno velmi zlobivé jednou popostrčil až tak, že uletělo.

Dny se rychle krátí. Nezbyvá nežli se zachumlat do teplých dek, zatopit v krbu a poslouchat praskání hořícího ohně.

Andrea Kadlecová, 8. A

Natálie Mrázová, 9. A

Podzimní procházka

Jdu a vidím, jak léto ztrácí moc a získává ji zima. Tomuto přechodnému období se říká podzim.

Jdu po cestě, která se schovává pod vrstvu do barev zamaskovaného listí. To stromy, které jsou unavené po létě, pomalu usínají a shazují své listy, aby je později mohly nahradit třpytícím se sněhem. Vše okolo mne je přikryto bílým pláštěm zvaným mlha. Jí prochází jen déšť, který na trávě vypadá jako jemné kapky ranní rosy. Přes nehezkou podzimní přírodu cítím vánek čistého podzimního vzduchu.

Krutá zima už proniká do tohoto období svými mírnými mrazíky, které pokrývají skla svým neprůhledným povrchem. Toto vše vystihuje zvláštní podzimní období.

Jakub Kubů, 8. A

Žáci 2. A

Podzim

Všude barvy kolem nás,
podzim je tu zas.
Draky pouštět budeme,
pěkně se zasmějeme.
Listí padá kolem nás,
na zábavu je teď čas.
Veronika Turková, 7. B

Podzim

Listí padá, vítr fouká,
holá už je každá louka.
Poslední plody země sklízejí,
zvířátka se na zimu chystají.
Ivo Jebavý, 7. B

Podzim je tu!

Podzim vchází do dveří,
žlutoune listí, den se krátí,
nikdo ani nevěří,
že už krásné léto končí.

A kdo zlatem barvil stromy?
Víme to, či nevíme?
Je to podzim, krásný podzim.
Zdravíme tě, podzimě!
Jessica Obrinová, 7. B

Podzim

Listí padá, strom se třese,
takhle se to děje v lese.
Procházky lesem.
to je hezké,
obléct se musíme,
to je jisté!

Když vítr začne foukat
a pejsci smutně koukat,
páníček hrabe listí znova,
mazlíčkům řekne vlídná slova.
Karolína Kmínková, 7. B

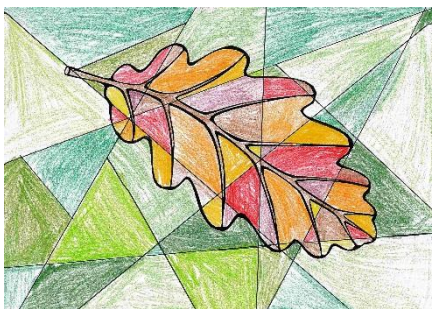
Podzim

Podzim po roce je tu zas,
pouštění draka je tu čas.
Všude barvy, všude mráz,
vítr s mrazem si dává sraz.

Vrzly dveře, vrzly z pantu,
zavří je, náš milý Janku.
Dnes už zase přišel mráz,
naše teplo z domu krást.
Štěpán Študlar, 7. B

Žáci 2. A

Ella Štekleinová, 4. B

Vendula Dušátková, 4. B

Jiří Mulač, 3. B

Sofie Koubová, 3. B

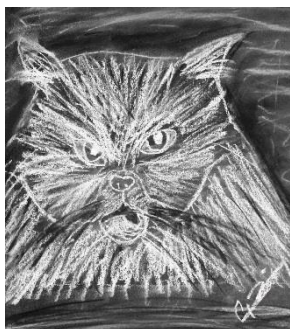
Daniel Netočný, 4. B

Nela Růžičková, 4. B

Nhat Khue Tran, 4. B

Kryštof Ašenbrenner, 7. B

Tereza Marešová, 6. B

Jan Lenc, 7. B

Zima

Na nebi jsou bílé mraky,
stavíme si sněhuláky.
Jezdíme i na saních,
když kolem nás padá sních.

Lyžujeme, sáňkujeme,
koulemi se koulujeme.
Na Vánoce kapra jíme,
a pak dárky rozbalíme.

Julie Doležalová, 6. A

Zima

Sněží, sněží,
Vánoce k nám běží.
Mrzne, mrzne,
sních brzy napadne.
Zvoní, zvoní,
čert se právě zlobí.
Voní, voní,
nálada je zimní.
Cinká, cinká,
sklenka vinka.

Maximilian Turoň, 7. A

Daniela Gyorgyová, 7. B

Bára Kýčková, 6. B

Martina Kůsová, 6. B

Simona Huspeková, 6. B

Thuy Duong Hoang, 6. B

Hana Schwarzová, 6. B

Filip Cajkář, 6. B

Jaroslava Golasová, 7. B

Moje úsměvná příhoda

Jednoho dne jsme se s mým dědečkem rozhodli jet na výlet. Vydali jsme se na hrad Temešvár. A tak jsme tedy jeli.

Cesta tam trvala dvě hodiny. Když jsme dojeli, šli jsme s dědečkem na oběd. Já jsem si dala palačinky s marmeládou a dědeček si dal smažený sýr a k tomu pivo. Potom, co jsme se naobědvali, jsme vyrazili na hrad.

S paní průvodkyní jsme si prohlédli celý hrad Temešvár. Bylo to moc zajímavé a opravdu jako v pohádce. Byla tam spousta chodeb a tajných místností. Byli jsme zrovna v polovině prohlídky, když tu mě najednou napadlo: „Dědečku, co kdybychom se do jedné místnosti podívali?“ Dědeček chvíli váhala, ale nakonec mi pošeptal: „Ale, tak dobře.“ A v tom se to stalo, opustili jsme prohlídku a vydali se do tajné místnosti. V této místnosti byly šaty princezny, krále, šašků a všech lidí a poddaných na hradě. S dědečkem jsme ztuhli. Pak nás ale napadlo, že bychom si je mohli vyzkoušet a na krále s princeznou si hrát. Byla to velká zábava. Náhle jsme uslyšeli krok a tiché povídání. Nevěděli jsme, co máme dělat. Když v tu ránu se otevřela klika a ...

A objevil se tam správce hradu. Když nás uviděl, hned se nám hluboce poklonil, myslel si, že jsme opravdu král a princezna. Šli jsme s ním, protože od nás něco potřeboval. Strávili jsme s ním celý den. Potom už jsem čekala jenom na příležitost, kdy budeme moci s dědečkem odejít, aby si nás nikdo nevšiml. Naštěstí se tato příležitost udála brzy a my jsme mohli z Temešváru odjet.

Po cestě domů jsme si o tom s dědečkem povídali a smáli se, bylo to velké dobrodružství. Nato se dědeček usmál a řekl: „Ano, to bylo opravdu velké dobrodružství.“

Nikola Květounová, 9. B

Ema Drobilová, 4. A

Moje úsměvná příhoda

Každý z nás určitě něco zábavného zažil. A určitě by každý z nás byl schopen vyjmenovat celou řadu příběhů, tedy do té doby, než by ho o to někdo požádal. V tu chvíli jako by se všechny ty úsměvné vzpomínky vypařily.

Začalo to takto – seděli jsme ve škole, o češtině, a dostali jsme zadání, tj. napsat slohovou práci na téma „Moje úsměvná příhoda“. Poplašeně jsme se po sobě všichni podívali. „Dělá si srandu?“ zeptala jsem se spolusedícího Ondry. Byla jsem si stoprocentně jistá, že jsem něco zábavného zažila, teď jsem si ale vůbec nemohla vzpomenout.

Ostatní na tom byli asi dost podobně, protože všichni měli dost vylekané pohledy. „Já vím, že mě za to budete nenávidět...“ podotkla učitelka. „Jo,“ hlesl odevzdaně Ondra a vyvolal salvu smíchu.

Zvedla jsem hlavu od obrázku, kterým jsem si krátila čas až ve chvíli, kdy přede mnou přistál list papíru. Odsunula jsem kresbu stranou. Někteří již začali psát. Netušila jsem, o čem bych měla vyprávět. Nahlédla jsem k Ondrovi, i jeho list byl prázdný.

O čem tak budu psát? V tom mě něco napadlo...

Karolína Vnenčáková, 3. A

Anežka Eline van Heusden, 8. B

Moje úsměvná příhoda

O letošních prázdninách jsme byli s bratrem na chatě u babičky a dědy.

Hned první den večer jsme opékali špekáčky a po večeri mého bratra napadlo, že bychom mohli spolu spát venku ve stanu. Babička nám to dovolila a začali jsme stavět stan.

Když se setmělo, zalezli jsme do stanu. Po chvíli bráška vykřikl: „Já se bojím, je tu tma!“ Zanedlouho jsme oba usnuli. Najednou jsem se vzbudila a uslyšela nějaké kroky. „Co je to?“ vykřikla jsem.

To už byl vzhůru i Honza. Vzali jsme baterku a šli se podívat ven. Nikoho jsme nenašli, a tak jsme se rozhodli jít zpět do stanu. Po chvíli jsme slyšeli kňučení. Vystřčila jsem hlavu ze stanu a vykřikla jsem: „Jé, pes!“ Byl to velký a huňatý pes, vypadal hladově. Šli jsme do chaty a dali mu kus salámu a vodu.

Ráno jsme ho odvezli k veterináři, aby ho prohlédl, a potom jsme pejska odvezli k původnímu majiteli.

Anna Urbanová, 9. B

Jak mi teklo do bot

O víkendu jsem měl jet na závody do českého Krumlova. Ráno, když jsme měli vyrazit, začalo pršet a já si řekl: „V tom se mi teda nechce závodit.“ Ale na kole se závodí v každém počasí.

Ve polední jsme vyrazili. Už nepršelo, a tak jsem byl rád. Když jsme dorazili na místo, bylo všude bahno a stále mokro. Můj tatka řekl: „Tak to ti teda nezávidím.“ Pomalu jsem se připravoval na závod, ale vůbec se mi nechtělo.

Ve čtyři hodiny nám odstartoval závod a hned po pěti minutách jsem spadl a úplně mi nateklo do bot. Najednou jsem byl poslední. Řekl jsem si: „A teď pro mě začíná stíhačka.“ Pomalu jsem se vyšplhával v pořadí, až jsem byl třetí. Já ale chtěl vyhrát opravdu hodně, dal jsem do toho vše a vyplatilo se. Ke konci jsem předjel oba dva a vyhrál jsem.

Byl to skvělý závod, i když to bylo jen tak tak, ale všechno úsilí se nakonec vyplatilo.

Radek Kneys, 9. B

Příběh staré lavičky v parku

Byla a ještě je stará lavička, kterou postavili za vlády krále Karla IV. Tato lavička nebyla jako ostatní pozlacené lavičky v králově zahradě, ona to byla docela hezká, obyčejná lavička, na kterou nikdo nesedá, jenom samotný král.

Tuto lavičku si nechal postavit samotný pan král, který nechtěl mít v zahradě jen samé luxusní věci. Ta lavička byla z dubu a železa. Byla totiž ručně vyrobená.

Jednou začalo v zahradě hořet a král měl na vybranou. Buď zachrání zlatou lavičku, nebo tu obyčejnou. Král se rozhodoval, ale nakonec zachránil tu obyčejnou. Poté král umístil lavičku do parku. Roky utíkaly jako voda, ale lavička je v parku dodnes.

David Pešťák, 8. B

Irena Fenclová, 8. B

Naštětí jsem si to včas vyžehlil

„Musíš se tam dostat. Prosím. Víš, co na tom záleží?“ opakoval mi asi po sto padesáté Seb. Procházeli jsme chodbou. „Já, já vím.“ mávla jsem rukou. Seb měl problém. Potřeboval se dostat k papírkům, které ležely v ředitelně. Důvod mi neprozradil.

Popravdě, asi na něm nezáleželo. Byl to kamarád a byl v průšvihů.

Měli jsme plán – příšerný plán, pravda, ale plán to byl. Zkráceně. On odláká pozornost a já se vkradu do ředitelny, vezmu zabavené papírky a zmizím dřív, než si kdokoli cokoli uvědomí. Celé to provedeme dnes.

Setkali jsme se poblíž ředitelny. „Dáš mi signál?“ zeptala jsem se. „Uslyšíš to, neměj strach!“ odpověděl Seb. Nevypadal ani trochu nervózně, zato já si připadala jako po jízdě na kolotoči. „Tak jdeme na to.“ povzdechl si, otočil se na podpatku a zmizel. Nadechla jsem se. „Tři, dva, jedna...“ zašeptala jsem a v tu chvíli se ozvala z jídelny obrovská rána. Pár lidí zaječelo, když se ozvala další a další. Z ředitelny vyběhlo asi pět učitelů a hnali se oním směrem.

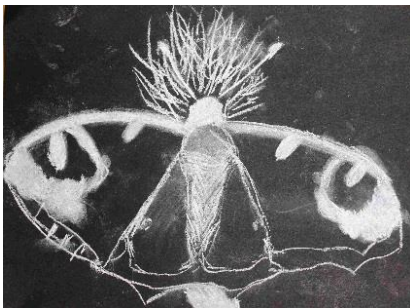
Proběhla jsem mezi nimi dovnitř. Rychle, blesklo mi hlavou. Papíry ležely na stole. Čapla jsem je a strčila do kapsy, když tu najednou klaply dveře. „Co tady děláš?“ ozvalo se za mnou. Otočila jsem se.

Stála tam jedna z učitelek, které se bál snad i ředitel. „Já...“ vykoktala jsem, „já tady byla pro sešit za paní učitelkou.“ Učitelka přimhouřila oči. Pak mávla rukou. „Odhod!“ zavelela. Běžela jsem za Sebem. Postával vedle jídelny a křenil se. Zamávala jsem papírky. „Práskací kuličky,“ prohodil směrem k jídelně. Vyšlo to.

Anežka Eline van Heusden, 8. B

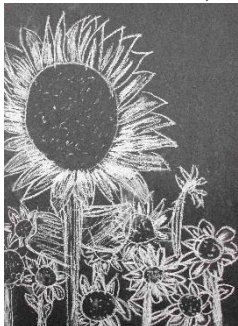
Adrian Oláh, 8. A

Julie Doležalová, 6. A

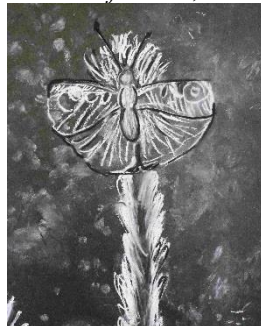
Natalie Talafousová, 6. B

Klára Chmátalová, 6. A

Andrea Kadlecová, 8. A

Lucie Holzerová, 6. B

Ludmila Gebelová, 3. B

Nicola Burková, 3. B

Žáci 3. A

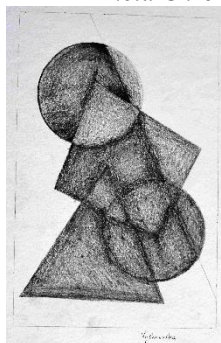
Aneta Chromá, 3. A

Karolína Vnenčáková, 3. A

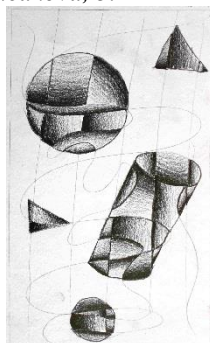
Tomáš Payer, 3. A

Mariia Vyshnevskaya, 8. B

Petr Souček, 8. B

Kryštof Novotný, 8. A

Kateřina Burešová, 8. A

Osoba, které si vážím

Moje postava se jmenuje Vítek, je mu 13 let. Bydlí nedaleko Budějovic. Je docela malý, měří 169 cm. Vítek jezdí na kole v lese a rád sjíždí kopečky. Také rád hraje počítačové hry. Hraje hru jménem Fortnite. Dokázal se dostat do turnaje v Londýně. A vyhrál 120 dolarů. Za 2. místo byl hodně rád.

Vítek má velkou hlavu, malé uši, hnědé vlasy a hnědé oči. Má krátký krk a ruce, zato jeho nohy jsou dlouhé.

Vítek má klidnou povahu. Ale ve všem, co dělá, chce být nejlepší. Vítek také vysílá živé vysílání ze hry Fortnite. Hraje ale i spoustu jiných her.

Magdalena Pufferová, 3. A

Vítek dříve hrál fotbal, to ho ale moc nebavilo. Zkoušel hrát i hokej, na ten mu ale chyběla kondička. Nakonec skončil u hraní her a to mu jde.

Vítka si vážím, protože je to suprový kamarád. Také proto, že se známe odmala. Obdivuji ho, že má takovou motivaci dělat to, co dělá a pořád ho to baví.

Jakub Ramža, 8. B

Osoba, které si vážím

Moje osoba, které si vážím, je moje maminka. O takové výjimečné osobě je těžké psát. Je to nejhodnější a nejsilnější človíček na světě. Prostě andílek.

David Pešták, 8. B

Osoba, které si vážím

Lidé, kterých si vážím, pracují dobře. Vždy pomohou a řeknou, co mám dělat. Vypadají dobře. Mluvím o učitelích.

Chťejí nám pomoci, pracují na 100%.

Líbí se mi učitelé tady. Líbí se mi tady.

Oleksandr Karpovych, 8. B

Osoba, které si vážím

Jmenuje se Jana a je to moje mamka. Vážím si obou rodičů, ale nyní budu popisovat mamku.

Hlavu má normálního tvaru. Její oči jsou zelenožluté a přes ně má položené brýle s modrými obroučkami. Vlasy jí trochu šednou, ale to je kvůli tomu, jak se stresuje, také si je barví. Do hnědých krátkých vlasů si přidává trochu červené. Je krásná, nemá ani široká ramena.

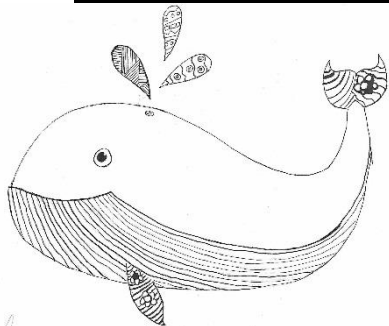
Hubená postava neboli úzký pas a širší boky, jí přidává na kráse. Sice nemá moc dlouhé nohy, ale to nevadí.

Toto léto začala společně s mým taťkou hrát golf. Nebudu lhát, oběma to jde dost dobře. Také se učí angličtinu, pořád říká: „Mně to nejde.“ Ale jde. Dokonce umí i kreslit.

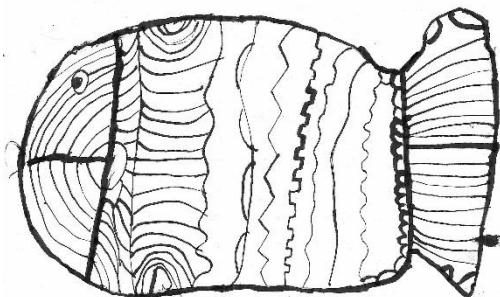
Vážím si jí, protože je to moje mamka. Všechno zvládá, přijde domů z práce a ještě má energii na to, aby pomáhala. I když ji někdy naštvu, ona mě má pořád ráda a já jí taky. Nedokážu si představit, že bych to, co dělá ona, někdy zvládla.

Sára Mrázová, 8. B

Vytváříme omalovánky – máš-li chuť, vezmi pastelky a vybarvi nás!

Violeta Šobrová, 9. B

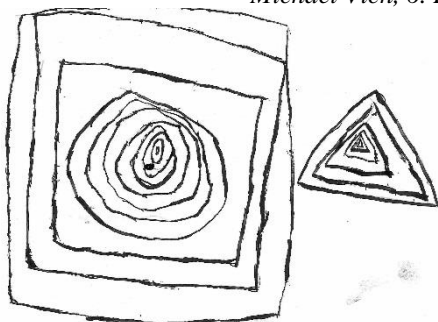
Jakub Malík, 8. A

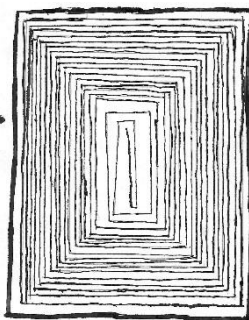
Michael Vich, 6. B

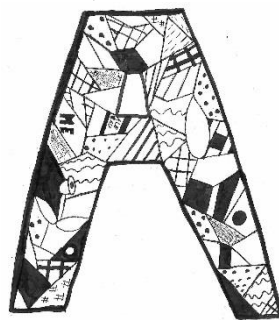
Tereza Vazačová, 6. B

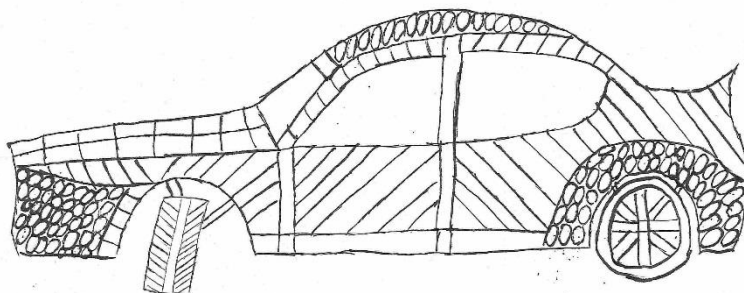
Matěj Řepa, 7. B

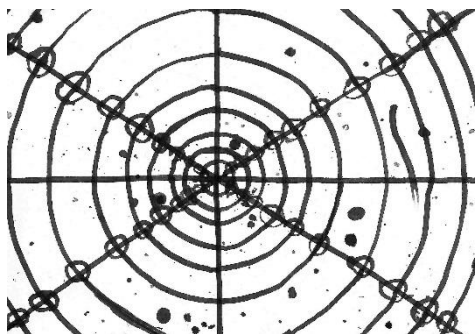
Leoš Kašparovský, 7. B

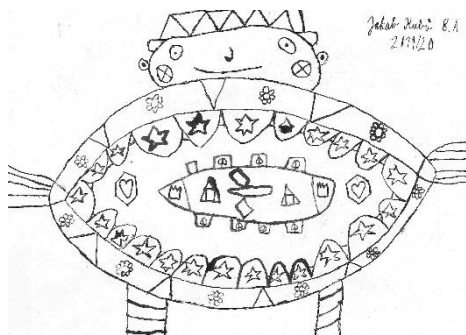
Aneta Johnová, 9. B

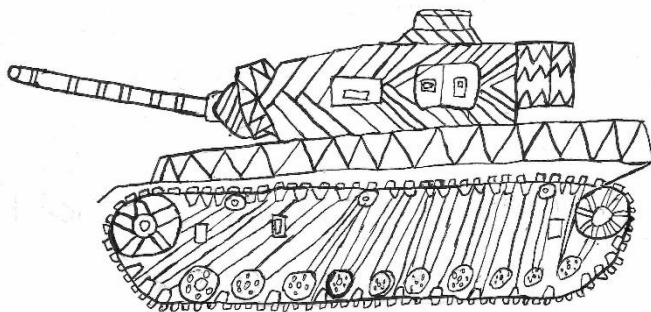
Filip Jirka, 9. B

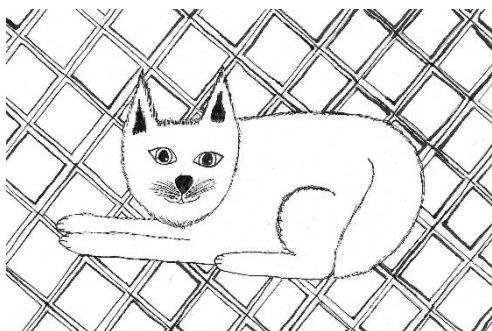
Tereza Tomanová, 7. B

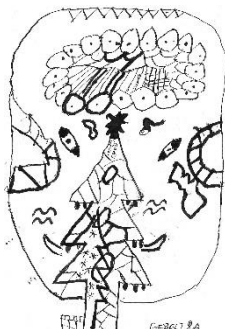
Jakub Kubů, 8. A

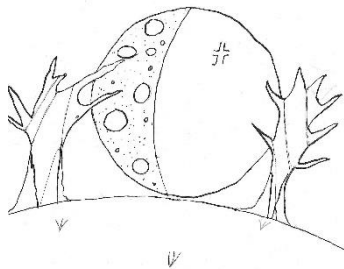
Marek Kliment, 9. B

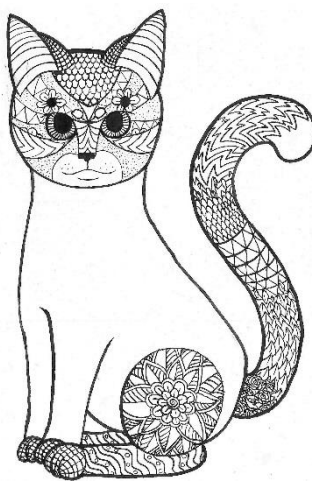
Simona Huspeková, 6. B

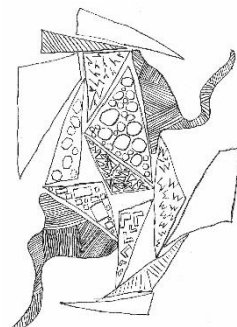
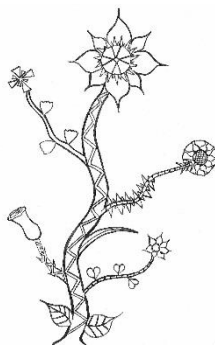
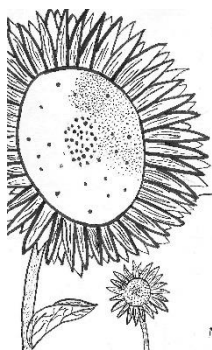
Pavel Gebelt, 8. A

Gabriela Hrehová, 6. B

Nela Hofbauerová, 8. A

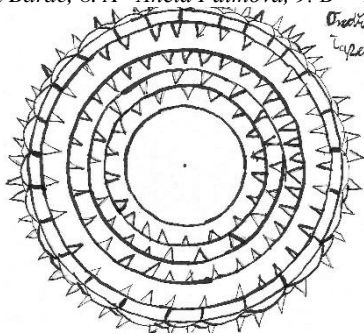

Magdalena Barde, 8. A

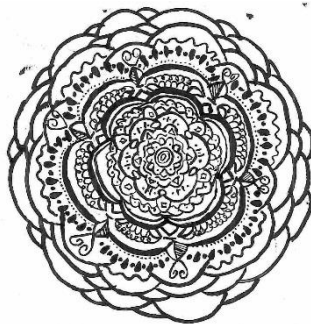
Aneta Palmová, 9. B

Anna Urbanová, 9. B

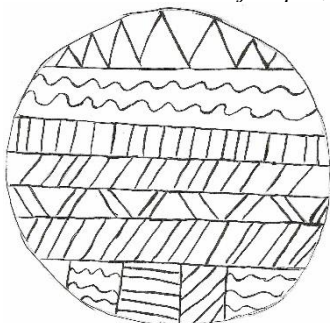
Lukáš Holub, 9. B

Ondřej Capek, 8. A

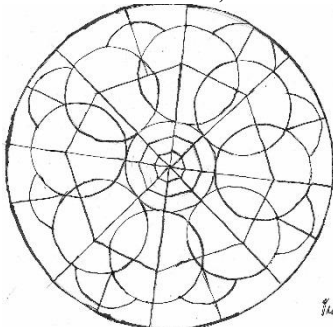
Kateřina Burešová, 8. A

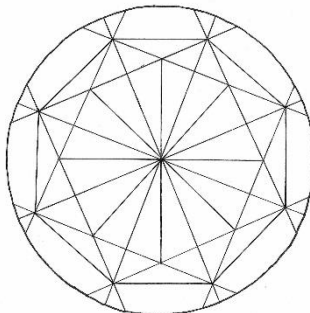
Veronika Vorlíčková, 6. B

Vendula Vávrová, 9. B

Ondřej Nečil, 8. A

Ondřej Hlávka, 9. B

Strašidelný hrad

Utíkal jsem. Běžel jsem lesem, byla tma, zima, nevěděl jsem, co dělat, byl jsem zmaten.

Najednou jsem před sebou uviděl hrad. Byl zarostlý, starý, část byla dřevěná a mě nenapadlo nic jiného než vběhnout dovnitř. Nejdřív jsem si říkal: „To bude dobrý nápad.“ Ale pak jsem změnil názor. Byla tam tma, než jsem ale uviděl světlo. Šel jsem za ním.

Díky tomu jsem se dostal do místnosti, která byla strašidelná. Z celého tohoto místa jsem měl špatný pocit. A tak jsem řekl: „Je tu někdo?“ Uslyšel jsem jen hlasitě: „Bum, bum, bum!“ Vzal jsem nohy na ramena, zakřičel jsem: „Ááá,“ a utíkal jsem.

Venku už nebyla zima. A také jsem uviděl světla, ale to se mi zdálo, a tak jsem hledal místo, kam bych mohl utéct. Vyběhl jsem ven z hradu.

Za mnou běžela armáda rytířů, nevím, jestli to byli duchové, ale utíkal jsem, co to šlo.

Lukáš Holub, 9. B

Tobias Vrábek, 1. B

Nicolet Sofie Pagáčová, 1. B

Strašidelný hrad

Jednou jsem se v noci procházel v lese. Nebylo skoro vidět ani na krok, ale najednou jsem uviděl světlo, a tak jsem se šel podívat, co to je.

Když jsem se pomalu blížil k těm světlům, uviděl jsem siluetu budovy. Krátce na to jsem zjistil, že je to hrad, který jsem zde ještě neviděl. Najednou se mi otevřely brány tohoto záhadného hradu.

Rozhodl jsem se, že se půjdu do tohoto hradu podívat. Poté, co jsem vkráčel dovnitř, zavřely se za mnou brány. Když se brány zavřely a všude byla tma, jako kouzlem se rozsvítily pohodně. Řekl jsem si: „Když už jsem tady, proč bych se tady nerozhlédl?“

Procházel jsem chodby křížem krážem. Připadlo mi, že mě někdo sleduje, ale když jsem se otočil, nikdo tam nebyl.

Když jsem procházel chodby tohoto strašidelného hradu, najednou se přede mnou otevřely dveře. Nahlédl jsem do nich a byl tam černý poletující přízrak s červenýma očima. V tu chvíli jsem se leknul a začal jsem utíkat. Ale nemohl jsem najít východ a uvědomil jsem si, že se odtud už nedostanu.

Tomáš Kadlec, 8. B

Vanesa Skalkošová, 1. B

Strašidelný hrad

Psal se rok 1999, když jsme se s kamarádkou dne 31. října vydaly koledovat. Ten den byl zrovna Halloween. Rozhodly jsme se zajít do hradu, který nese v našem malém městečku název „Strašidelný hrad“. Na hradě žije hubený a hodně starý muž, který má bílou barvu kůže, na obličejí má hluboké vrásky, černé démonické oči, ve kterých nemá ani bělmo, ale má celé oči zbarvené do černé barvy. Jeho stříbrné vlasy jsou řídké a jeho úsměv velice temný.

Přišly jsme k hradu a kamarádka chytla do ruky klepadlo a následně s ním udeřila do dveří. Nikdo ale neotvírá. Řekla jsem: „Pojď, nemá to cenu, když nikdo neotvírá.“ Kamarádka souhlasila.

Když jsme se otáčely, uslyšely jsme vrzání dveří, otočily jsme se a podívaly se do dveří, ale nikdo tam nebyl. Obě nás napadlo, že tam vejdemo.

Najednou jsme uslyšely dětský pláč, který se změnil v dětský ďábelský smích.

Šly jsme chodbou, kde byly obrazy, na kterých byly portréty vévodů a vévodkyň. Najednou: „BUM!“ Spadl jeden portrét, pak další a další... Kamarádka na mě křičela: „Utíkej!“ Utíkaly jsme, co nám nohy stačily.

Doběhly jsme do nějaké místnosti, kde jsme se následně zamknuly. Udýchané jsme couvaly dozadu.

V tu chvíli nám zaklepal někdo na ramena, obě jsme vykřikly, otočily se a viděly holčičku s ďábelským úsměvem. Odemknuly jsme, vzaly nohy na ramena a utíkaly jsme, co nám nohy stačily.

Když jsme utekly ze Strašidelného hradu a i jeho pozemku, dohodly jsme se, že tam už nikdy nevkročíme.

Aneta Palmová, 9. B

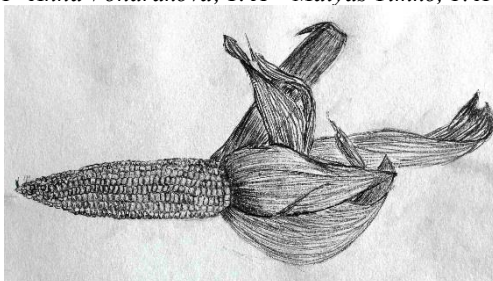
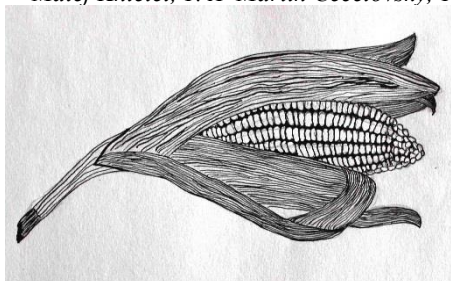
Žáci 2. A

Žáci 1. B

Matěj Knietel, 1. A Martin Čechelovský, 1. A Anna Vondráková, 1. A Matyáš Timko, 1. A

Laura Gercezi, 9. A

Aneta Palmová, 9. B

Tereza Kalenská, 1. A

Hana Vávrů, 3. B

Marian Štádler, 3. B

Žáci 3. A – lípa

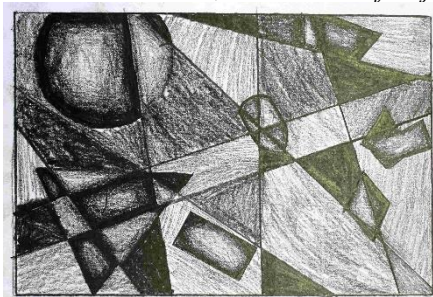
Bao Han Tran, 1. B

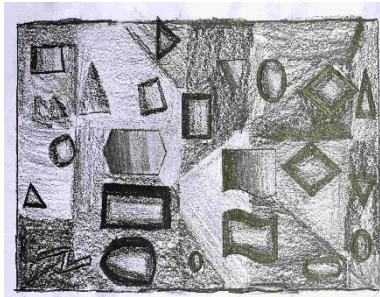
Josef Cajkár, 1. B

Viktor Včelák, 1. B

Natálie Sýkorová, 7. A

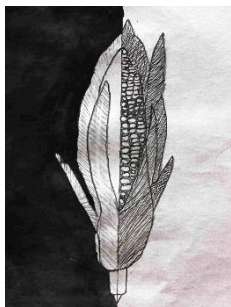
Romana Rusová, 7. A

Tereza Kvasňová, 3. A

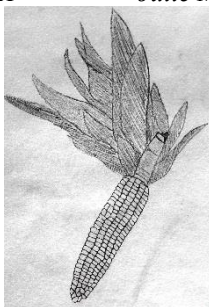
Julie Míková, 4. A

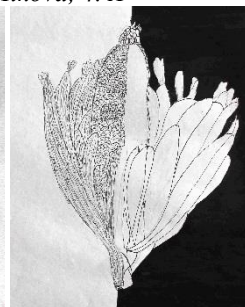
Lukáš Holub, 9. B

Sophie Lexová, 9. A

Ondřej Hlávka, 9. B

Vítek van Heusden, 9. A

Ghost stories

I saw a large, haunted house in the forest. It was scary. The house was made of wood and very old. Around the house was a garden full of bones. It was very, very creepy. There was also a cemetery with a memorial. Bones and skulls were scattered everywhere, also in the house... The sky was overcast, and a big storm was coming. I went to see the monster's house. Animals lived in the house – spiders, bats, a black cat, a ghost and a monster. I was worried. I just heard the wood creak and the cat meowing... I went to see the room. There was one small window, one big suitcase and an old mummy that was on the ground. I opened the suitcase and bats flew out of it. I was scared and fell down. I had a black cat next to me... I don't know where she came from. But I saw a figure who spoke to me. It was a witch. I started screaming and ran away with tears in my eyes...

Linda Bohdalová, 9. B

Ghost stories

Once upon a time, in dark woods was a big house. One man was walking around the house when he heard some screams. He was scared as hell, but he took his courage in both hands and ran into the house. When he was in the house, the screams were getting louder and louder. He was looking in all the rooms to find out what it was but he didn't find anything. Anyway, he still heard the noise. The last option was to go into the cellar. In the cellar it was dark, and the screams were louder. He was scared but he wanted to know what it was, so he went there and saw a little girl. She had no face and attacked the man. He was trying to run but she grabbed him and closed the door. Nobody ever heard about him, just his parents saw his dead body. Everyone knows that the little girl is around, so if you hear some screams, you should run away.

Vendula Vávrová, Tomáš Beran, 9. B

Ghost stories

It was a dark and cold night in October. I was walking down a moonlight path when I saw a ghost. It was very scary and big. As I was going away, I saw a big haunted house in the forest. I was going to the haunted house when I saw a creepy black cat with green eyes. When I was in that house, I felt cold. I saw a big monster. I started running out of the house back home. I met my friend with a ghost box, and he told me: "Come with me for ghost hunting!" I said: "Oh." We were a few minutes in the forest and we were scared. We went home to sleep.

Filip Jirka, 9. B

Žáci 3. A – jeřabiny

Jan Urban, 6. A

Ghost stories

It was a dark and cold night in October. I was walking down a moonlight path when I saw a black cat which ran underground. I was scared and I ran into my house. Out of my window, I saw a graveyard and a ghost which flew up the graves. I screamed like a little girl. I quickly ran into my bed. I was tired so I fell asleep. In the morning, I woke up and I went to check the window. In the window I saw nothing and no one. I think it was just a crazy dream.

Robin Dornaus, 9. B

Ghost stories

It was a dark and cold night in October. I was walking down a moonlight path when I saw a scary ghost. I walked into a haunted house and heard a creepy sound. I was going to look what the creepy sound was. It was a mummy cat. The cat was black, green and white. I was there with my dog and he suddenly ran away because he had seen something in the dark. He saw a frightening monster. I ran towards my dog. I didn't see a monster but a very spooky bat. At the open window there was also hanging a spooky scary skeleton and his mum. It was a very bad feeling and I got goose bumps. It was a freaking bad experience to see a family of skeletons. At 3 am I finally went home! In the end I realized that it was just a crazy dream.

Aneta Johnová, Aneta Palmová, 9. B

Ghost stories

It was a dark and cold night in October. I was walking down a moonlight path when I saw a creepy house. It was old and the windows were open. In the left window there was sitting a black cat and meowed slowly. It was scary! When I came closer, the door of the house opened, and I came in. There was a long hall with a red carpet on the floor. On the walls there were some pictures with strange people. In the house bats were flying everywhere. I saw ghosts in the windows. They were looking at me. Suddenly, a mummy came out of a cabinet. There were also monsters between the bed and windows. They started to scream. The mummy heard me and ran after me. I ran away and hid behind a big tree. I heard the mummy walking around me. When the mummy found me, I woke up from the frightening dream.

Denisa Turková, 9. B

Žáci 3. A

Ghost stories

It was a dark and cold night in October. I was walking down a moonlight path when I saw a haunted house. I was scared but I entered it. From inside, the house looked more frightening, then from the outside. On the walls there were bats. Slowly I was moving forward. Suddenly, I stepped into something wet, cold and unpleasant. It was a slime. It was a bad feeling but something inside me was telling me to carry on. From somewhere you could hear scary sounds. I was following the voice. In front of me was a room. Carefully, I opened the door. Inside the room there was a man without a head. I was running outside the room and I was screaming. I was running along the corridor to the end where I found another door. Inside of this room were see-through ghosts. I don't remember much but I know I woke up in the morning in my bed.

Nikola Květounová, 9. B

Ghost stories

It was a dark and cold night in October. I was walking down a moonlight path when I saw a haunted house. I went inside and saw a black cat running away, it stared at me. I was looking inside the house while I spotted a ghost walking through the wall. It was very scary. Bats were flying around. While I was walking away from the house, I spotted an old graveyard behind the house. It was destroyed. Then I saw a ghost and a mummy running out of the house. I started running back home. When I came home, I went to bed. The following day, I was telling this story to my friends and they couldn't believe me.

Marek Kliment, 9. B

Ghost stories

When I was having dinner in the kitchen, my dog ran into the living room. Maybe he heard something there. I went there to look but nothing was there. My dog was still barking, and he was barking at a chair. Then I forgot about it and went to my bedroom. I saw a black shadow. After a long time, I found out that the shadow left an inscription on my wall: "Do you miss me...?" It was written in blood...Until today, I don't know what it was.

Aneta Černochová, 9. B

Ghost stories

It was a scary night. I was walking my dog. I saw a house. The house was black and scary. I saw a ghost in the house. I went closer and saw also a monster. The monster was in the house too. I went inside the house. My dog went missing. I went out and ran around the house to find him. Then I went back into the house. I didn't see my dog but I saw a ghost on the window. It was a mummy. I was scared and started to run inside the room. I ran outside again and finally saw my dog. He was in the garden. I went there. There were some graves. On the window there was the ghost. So, I started to walk home.

Jan Chlad, 9. B

Adam Prijmak, 1. B

Šimon Hadrava, 1. B

Lukáš Vojč, 1. B

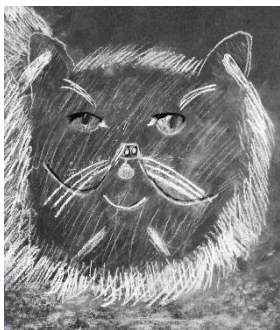
Viktor Vatssek, 1. B

Tobias Vrábek, 1. B

Adéla Moserová, 7. A

Charlotte Novotná, 6. B

Kryštof Novotný, 8. A

David Šindelář, 8. B

Matěj Řepa, 7. B

Vojtěch Vokatý, 8. B

Klára Tipplová, 6. B

A tak babička začala vyprávět

Byla jsem u babičky. Venku byla zima a začínal padat sníh, S babičkou jsme si sedly na kožené křeslo a přikryly jsme se dekou. Začaly jsme si povídat. A najednou mi babička řekla: „Povím ti jednu úsměvnou příhodu, co se mi stala, když jsme doma se sestřičkou pekly cukroví.“

Bylo před Vánoci, proto jsme začaly péct cukroví. Maminka nám připravila potřebné suroviny. Rozsypaly jsme si mouku na určené pracovní místo. Rozválely jsme těsto a připravily si vykrajovátka. A pak sestřička zvolala: „Dívej, co umím!“ Náhle po mně hodila vrstvu mouky. Začala válka.

Když jsme se uklidnily, začaly jsme už konečně vykrajovat. Měly jsme různé tvary a velikosti vykrajovátek. Nejvíce se nám líbil tvar perníčku. Maminka se přišla podívat. Podívala se na nás a zeptala se: „Proč máte všude mouku?“ Poté se usmála a obejmula nás. Nemusely jsme ani odpovídat, pochopila nás. Přece jenom i ona byla v našem věku a dělala to samé.

Už jsme měly plný plech, a tak jsme daly cukroví péct. V celém domě to provonělo. Málem jsme ho připálily, ale i tak nás maminka vzala za pas a řekla: „Jste moje šikovná zlatička.“

Ještě jsme připravily barevné tekuté ozdoby a kytičky z jedlého papíru. Maminka nás pohladila a řekla: „Musíte se snažit, ale vím, že jste šikovné!“ Zakřičely jsme: „Máme hotovo!“ Talířek jsme odnesly do kuchyně na stůl a usmály jsme se.

Kristýna Kulichová, 9. B

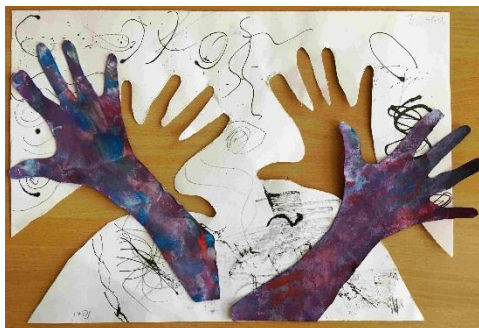
Kryštof Lauda, 3. B

Růžena Koubová, 3. B

Marie Kuchaříková, 3. B

Tereza Procházková, 3. B

A zase jsou tu Vánoce

Konečně je tu to, na co jsme se těšili celý rok. Jsou tu Vánoce.

Ráno se probudíme a hned vylezeme z postele. Je hezké, jak se i dospělí lidé a starší děti na Vánoce těší jako malé děti. K snídani máme teplé kakao se šlehačkou, která vypadá jako kopice sněhu, a pochutnáváme si na čerstvé krupavé vánočce a sladkém cukroví. Sledujeme pohádky, jako je Popelka, Mrazík, Dvanáct měsíčků a spousta dalších krásných pohádek. Chodíme na zimní vánoční trhy, kde si kupujeme spoustu sladkých, horkých, užitečných, ale i zbytečných věcí a dobot.

Doma natěšeně čekáme na ten okamžik, kdy vejdemo do místnosti a uvidíme kopici dárků pod stromečkem. Večer, když už je tma, večeríme kapra a řízky s bramborovým salátem.

A pak! Už je tady ten okamžik, na který jsme čekali celý dlouhý rok. Veselé Vánoce!

Barbora Ježková, 8. A

A zase tu jsou Vánoce

Pro mě Vánoce začínají, když na náměstí začnou vánoční trhy, na které dohlíží vysoký vánoční stromeček, který je každým rokem krásnější. Všichni se celý rok těšíme na ten krátký prchlivý okamžik, kdy se stromeček rozsvítí a náměstím se line hromadný hlas úžasu a začnou hrát koledy. Celé město je ozdobeno světýlky, která připomínají nebe plné hvězd. Pokaždé, když jdu na náměstí, upoutá mou pozornost směs vůní skořice, sladkého pomeranče, skvělého perníku, zralých jablek a zkrátka vše, co k vánoční náladě patří.

Doma se na Vánoce pečlivě připravujeme, abychom si Štědrý den náležitě užili. Když pečeme cukroví a s láskou zdobíme věnce, maminka nás nutí zpívat vánoční koledy, ale i když

se nám ze začátku nechce, po chvílce se necháme strhnout vánoční náladou a cukroví tomu dodá tu správnou chuť.

Největší radost nám udělá, když ráno vstaneme a venku padá sníh. Rychle se oblékneme a běžíme si užít bílé nadílky. S mojí sestrou rády ležíme ve sněhu a děláme andělíčky a studené vločky nám padají na tváře jako ledové pusinky. Když už je nám zima a jsme promrzlé, máme ledové ruce, vlasy jako rampouchy a nosy jak od Mrazíka, mile nás doma přivítá příjemné a hřejivé teplo se svačinou.

Když jsem byla malá, nejvíce jsem se těšila na překvapení z dárků, ale teď mám největší radost z trávení Vánoc s celou rodinou, kterou bych za nic na světě nevyměnila.

Magdalena Barde, 8. A

Zamyšlení

Vánoce jsou krásný svátek plný lásky a rodinné pohody. Peče se cukroví, zdobí se stromek a zpívají se koledy. Hlavně se dělá to, na co se těší všechny děti na světě. Rozdávání dárků. Je to milé a pozorné. Plno lidí slaví Vánoce. Ale co ti, kteří slavit nemohou? Ti, jenž přišli o dům a o rodinu. Ti, co mrznou a stojí venku u oken a dívají se na to, jak se ostatní rodiny radují a představují si, že jsou to právě oni!

Martin Janeček, 7. A

Sophie Lexová, 9. A

Žáci 5. B

Žáci 5. B

Žáci 5. B

Nicolet Sofie Pagáčová, 1. B

Bao Han Tran, 1. B

Předvánoční atmosféra

Ve městě nám zazáří světla,
jako Halleyova kometa.
Nejlepší jsou vánoční trhy,
sníh teď všem napadá na domy.
Vánoční písně všude hrají,
lidé je stále poslouchají.

Gia Bao Hoang, 7. A

Zvyky Váno

Vánoce jsou dávný zvyk,
nastává v nás zvláštní klid.
Písně lidé zpívají,
cukroví teď zobají.
Ježíšek dárky nosí,
lidé jí hnízda vosí.
Plno štěstí, radosti
i z malé maličkosti.

Kristýna Prachařová, 7. A

Koledy

Koledy jsou pěkné písně,
zpívají se na Vánoce,
některé nemají autora,
zpíváme je rádi docela.

Zaznívají všude,
o Vánocích, to zas bude!
Koledy jsou hezké,
no hlavně ty české.

Natálie Sýkorová, 7. A

Slovičko

Vánoce jsou dobrá věc,
to ví snad i Japonec.
Dostal jsem první autíčko,
bylo to moje první slovičko.

Matěj Pšכולka, 6. A

Simona Huspeková, 6. B

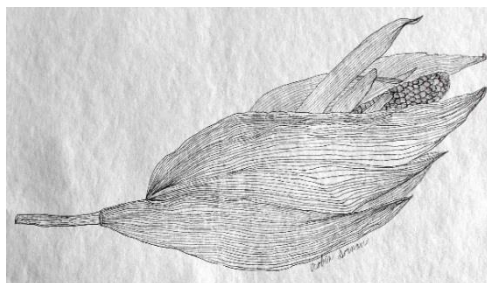
Tereza Marešová, 6. B

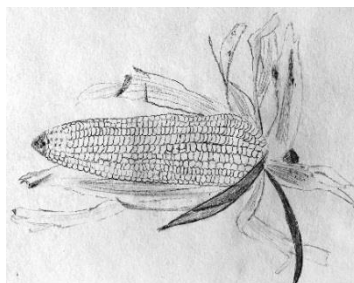
Karolína Prázdňá, 6. B

Nikol Mládková, 6. B

Robin Dornaus, 9. B

Linda Bohdalová, 9. B

Nejlepší dárek

Nejlepší dárek já rád mám,
na svých oslavách ho dostávám.

Vždy přemyslím, co tam bude,
co z toho z papíru zbude.

Když je to lego, tak ho poskládám,
a nejlepší dárek už mám!

Jan Pěníčka, 7. A

Nejlepší dárek

Vánoce, ten krásný svátek,
pomalu už blíží se.
Co je můj nejlepší dárek,
každý pořád ptá se mě.

Drahé věci či nový mobil,
to já si ani nechci přát.
Nechci, aby mě bráška zlobil,
chci spoustu zdraví pro všechny z nás.

Chci, abychom šťastní byli,
abychom se rádi měli,
to bych si přála, Ježíšku milý.

Luu Ly Ninh Thi, 7. A

Nejlepší dárek

Dostala jsem krásné dárky,
díváme se na pohádky.
Tři oříšky pro Popelku,
dostali jsme novou „telku“.

S čerty nejsou žertíky,
pojídáme perníky.
Brzy už je Štědrý den,
sníh nám padá za oknem.

Lucie Chroustovská, 7. A

Nejlepší dárek

Nejlepší dárek je ten,
který sdílíme s rodinou jen
u vánočního stromečku
a pojídáme vánočku.

Nejkrásnější dárek je ten,
když na Štědrý den
je chumelenice jen
a v závěji já jsem.

Richard Vrábek 7. A

Nejlepší dárek

Vánoce už se blíží,
děti píší Ježíškovi.
Andělům se víčka klíží,
doma voní cukroví.

Jen vánoční čas,
přiblížil nás
k té báječné náladě,
v běloučké zahradě.
Vždyť nejlepší dárek vánoční
je láska.

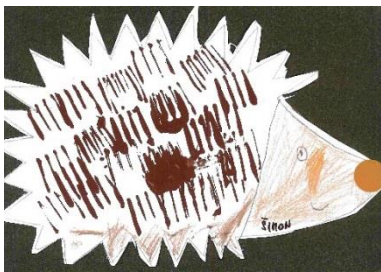
Anna Jakešová, 7. A

Dárky

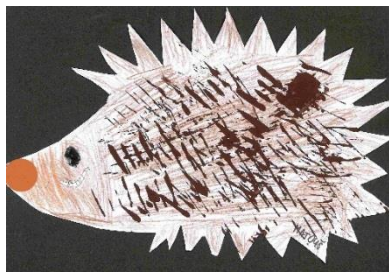
Ladně si bruslím po ledu,
při tom si zpívám koledu.
Slyším, jak rolničky v dálce zvoní,
myšlenky se mi v hlavě rojí.

Co asi dostanu pod stromeček?
Bude to velký nebo malý dáreček?
Na všechno se už moc těším,
shánět dárky rychle běžím.

Karolína Školková, 6. A

Šimon Hadrava, 1. B

Matouš Fiala, 1. B

Žáci 2. A

Viktor Vatsěk, 1. B

Lukáš Vojč, 1. B

Matyáš Mižura, 6. B

Tereza Kadlecová, 8. A

Jessica Obrinová, 7. B

Vánoce

Vánoce už za chvílku,
budou tady na chvílku.
Prskavky a cukroví,
teď zvoneček zazvoní.
Pod stromečkem dárečky,
všude kolem písničky.

Laura Votřelová, 6. A

Vánoce

Vánoce jsou svátky klidu,
prospívají celému lidu.
Lyžovat a bobovati
můžeš, když je sněhu dosti.

Všichni čekají na dárky,
bráška nemusí do školky.
Každý má nějaké přání,
na dědu jde zase spaní.

Když se ráno vzbudíme,
spolu se zas těšíme.
Na Vánoce příští rok,
první den je první krok.

Alois Turek, 6. A

Vánoce

Ale, ale, co to voní?
Že by byly Vánoce?
Ozdobte si zase chvojí
a s cukrovím do pece.

Koledy si zazpívejte,
cukroví si dejte,
dárečky si rozbalujte
a rádi se mějte.

Hana Schwarzová, 6. B

Vánoce

Jaro, léto, podzim, zima,
o Vánocích je nám prima.
Moje babička peče cukroví,
tajný recept nám nikdy nepoví.
Už tady jsou Vánoce,
škoda, že až po roce!

Valentýna Chmelařová, 6. B

Vánoce

Vánoce jsou za dveřmi,
budem zpívat koledy.
Vánočka a cukroví,
jsou to ale mňaminy.

Za okny zase sněží,
všichni v posteli leží.
Po ránu všude mlží,
Advent se už k nám blíží.

Natálie Sýkorová, 7. A

Vánoce

Zima je tu za dveřmi,
nadešel vánoční čas.
Rodiče se těší s dětmi,
až Vánoce přijdou zas.

Koledy u stromečku,
budeme zpívat dlouho,
cukroví na stolečku,
pomalu umírám touhou,

Ať už tu jsou Vánoce,
ten nejkrásnější svátek v roce.

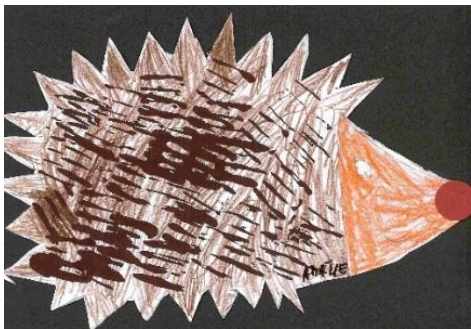
Luu Ly Ninh Thi, 7. A

Tobias Vrábek, 1. B

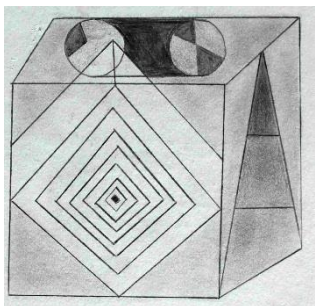
Veronika Tipplová, 1. B

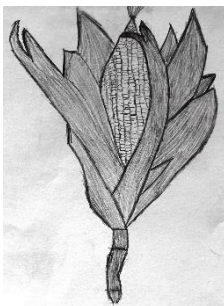
Amália Cehlárová, 1. B

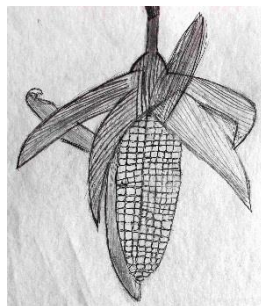
Kryštof Lauda, 3. B

Mykhailo Sandul, 8. B

Radek Kneys, 9. B

Zuzana Farková, 9. B

Sabina Macků, 9. A

Eliška Kuchaříková, 9. A

Vánoce

Vánoce na dveře klepou,
pohodu nám vločky nesou.
Pečeme doma cukroví,
vánoční vůni provoní.
Hurá, děti se radují,
dárečky si rozbalují.

Natálie Talafousová, 6. B

Bílé Vánoce

Na Vánoce se každý těší,
pro dárky, cukroví a štěstí.
Perníčky na stole krásně medové,
dárky čekají, vše je voňavé.
Venku vločky stále padají,
sněhuláci se v nich mihají.

Charlotte Novotná, 6. B

Vánoce

Co jsou to Vánoce?
Je to den v roce,
když jsme doma s rodinou,
pečeme cukroví,
zdobíme si stromček,
díváme se na pohádky,
zpívají se koledy.
Ach, já ty Vánoce miluji!

Nela Maturová, 7. A

Vánoce

Vánoční svátky jsou plné lásky,
když se celá rodina sešla,
aby stromček ozdobila.
Pak dárky si rozbalí,
koledy zazpívají.
Ten vánoční čas,
je moc krásný zas!

Linda Rauscherová, 7. A

Vánoce

Na Vánoce se už všichni těšíme,
krásný stromček nadšeně zdobíme.
Snad pod ním najdeme dárečky,
z kuchyně už voní perníčky.

Markéta Pufflerová, 6. A

Martin Kohout, 5. C

Natálie Škrncová, 5. C

Ondřej Vokatý, 8. B

Petr Souček, 8. B

Alois Turek, 6. A

Anna Jakešová, 7. A

Mariia Vyshnevskaya, 8. B

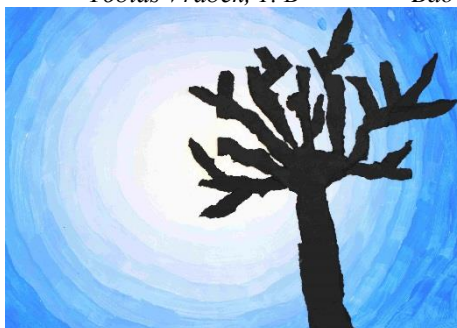
Tobias Vrábek, 1. B

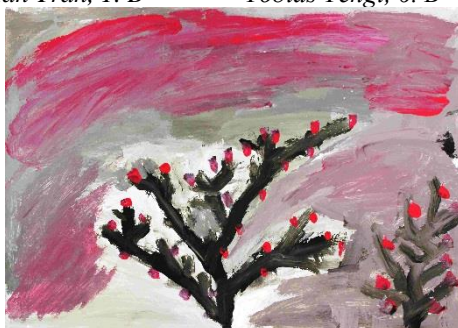
Bao Han Tran, 1. B

Tobiáš Tengl, 6. B

Thuy Duong Hoang, 6. B

Tobias Bauer, 8. A

Vánoce

Vánoce se blíží,
sníh už je tu s námi,
venku stojí sněhuláci,
doma voní cukroví.

Napsala jsem Ježíškovi!
Co mi asi nadělí?
Pak půjdeme v neděli,
zazpívat si koledy.
Adéla Závodská, 7. A

Štědrý večer

Štědrý večer už je tady,
naladme se do nálady.
Cukroví a stromeček,
pod ním nějaký dáreček!

Venku padá bílý sníh,
děti jezdí na saních.
Měli bychom krásně snít,
aby přišel svatý Vít.
Lucie Chroustovská, 7. A

Vánoce

Když Vánoce začínají,
dětíčky se usmívají.
V ten adventní čas,
potěší zas nás.
Všichni se rádi mají.
Anna Jakešová, 7. A

Štědrý den

Čtvrtá svíčka na adventním věnci dohořívá,
a to zvěstí, že vánoční atmosféra nám začíná.
Zdobíme stromeček, hlady trpíme,
zlaté prase nikdy neuvídíme.
Odpoledne do lesa vyrazíme,
zvířátka potichu nakrmíme.
Po cestě zpátky si zazpíváme.
před večerí cukroví vyjidáme.
Pak ke stromečku spěcháme,
Ježíška tam čekáme.

Lucie Holzerová, 6. B

Laura Gerczei, 9. A

Magdalena Barde, 8. A

Adriana Šefčíková, 5. C

Roman Kasper, 5. C

Tobias Vrábek, 1. B

Nicolet Sofie Pagáčová, 1. B

Jan Bárta, 7. B

Leoš Kašparovský, 7. B

Karolína Kmínková, 7. B

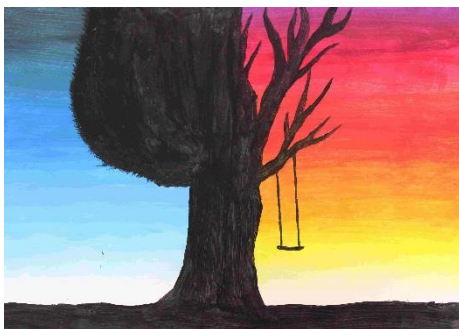
Matouš Zábranský a Štěpán Študlar, 7. B

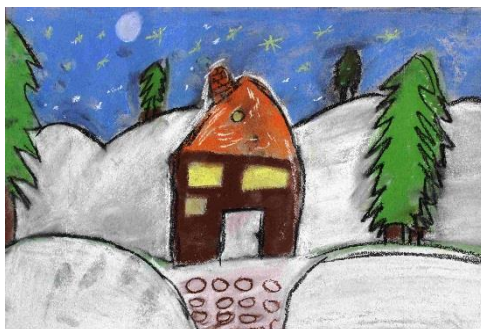
Viktor Včelák, 1. B

Veronika Tipplová, 1. B

Barbora Ježková, 8. A

Romana Rusová, 7. A

Jana Rybecká, 1. B

Mikuláš Paleček, 8. A

Veronika Turková, 7. B

Jan Lenc, 7. B

Příhoda, na kterou nezapomenu

Jmenuji se Jana. Jsem učitelkou na střední škole. Je po prázdninách a studenti přicházejí do školy. Já jsem dostal jako třídní učitelka 1. ročník. Nejsem zas tak stará, takže studenti ke mně vzhlíží jinak než k ostatním učitelům.

Když zazvonilo na první hodinu ve školním roce, byla jsem docela i nervózní, je to má první třída. Třída je smíšená, chlapci i dívky dohromady. Hned, jak jsem vešla do třídy, bylo ticho. Nikdo se ještě moc neznal. Po pár týdnech jsme jeli na adaptační kurz. Jela jsem se svojí třídou a také s novým učitelem.

Na adaptačním kurzu se mi zalíbil můj žák. Ano, nepřišlo mi to normální, ale byl jen o 5 let mladší, než jsem byla já. Pořád jsme se na sebe dívali. Už si toho začínali všimát i lidé okolo. Jednou za mnou přišel a řekl: „Dobrý den, paní učitelko, pomohla byste mi prosím obvázat nohu?“ Já jsem okamžitě zčervenala. Už jsem si byla jistá, že jsme do sebe zamilovaní.

Přijeli jsme z adaptačního kurzu a všichni z mé třídy se na nás dívali jako na pár. Jednoho osudného dne se mě zeptal, jestli budu jeho přítelkyní. Samozřejmě jsem řekla: „Ano!“

To však znamenalo, že se musím vzdát své kariéry učitelky. A udělala jsem správné rozhodnutí. Byli jsme krásný pár a po pár letech jsme měli svatbu. Žijeme spolu až do teď a jsme šťastní. Moje maminka z toho radost neměla, ale nakonec nám řekla: „Sluší vám to spolu, zlatíčka moje!“

Vendula Vávrová, 9. B

Máme díky moderním technologiím k sobě opravdu blíž?

Přestali jsme si vážit přátelství? Miliony neznámých lidí jsou pro nás důležitější než jeden člověk, na kterém nám záleží. Jsem toho součástí. Naháníme "LAJKY" a přitom zapomínáme, jak to bylo tenkrát.

Zapomněla jsem na pocit, když vám někdo řekne, že vás má rád. Chtěla bych zhasnout ta světla, dát hlavu zase nahoru a jít si povídat, dívat se kamarádům znovu do očí. Vzdálenost dneska nehraje roli, ale slzu druhému zprávou neutřete a virtuálně nikoho neobejmete, a to si myslím, že nás okrádá o ty nejkrásnější chvíle v životě.

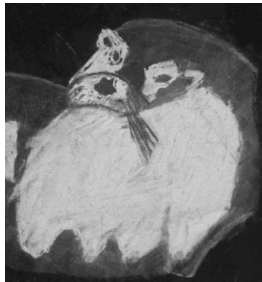
Jsmo chyceni ve virtuální síti? Chceme být druhým blíž, avšak vybrali jsme si nesprávný nástroj. Jsme jako na opuštěných ostrovech obklopeni pustinou a věříme, že na druhé straně displeje někdo je. Posíláme ta písmena tmou.

Je ten lehký úsměv, co máte, když vám pošlu radostnou zprávu, stejný, jako když vám ji řeknu do očí? Nemyslím si. Telefon vás sice sblíží s těmi, kteří jsou daleko, ale kvůli němu se vzdalujete lidem, kteří jsou vedle vás.

Sophie Lexová, 9. A

Teodor Vlček, 7. A

Tomáš Nguyen, 7. B

Kryštof Ašenbrenner, 7. B

Bao Han Tran, 1. B

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovцова 9/a,
České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Markéta Coufalová, Mgr. Michala Pichová,
Mgr. Monika Placatková, Mgr. Jitka Šimková, Mgr. Jiřina Voleníková

Výtvarné práce žáků dodaly: Mgr. Stanislava Kaloušová, Mgr. Pavla Kneiflová,
Mgr. Hana Lávičková, Mgr. Viktorie Petrovitzová, Mgr. Lenka Skleničková,
Mgr. Lucie Soukupová, Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Helena Vodáková

Sestavila: Mgr. Michala Pichová

Vyšlo v listopadu 2019